

2025. június 29.

**Az Üllői Keresztelő Szent János
Egyházközség Hírlevele**

SZENT PÉTER ÉS SZENT PÁL APOSTOLOK

*** Főünnep –**

Szent Péter és Szent Pál apostolok a kegyetlen Néro császár idején szenvedtek vértanúságot 64–67 körül. Jézus választotta ki őket és foglalta le a szolgálatra. Vértanúságuk volt a bizonyíték arra, hogy hivatásukat komolyan vették. Nemcsak szóval hirdették Krisztust, hanem vérük hullásával is az igazolták, hogy „ha a búzaszem nem hull a földre, és el nem hal, egymaga marad, de ha elhal, sok termést hoz.” (Jn 12, 24)

► KEZDŐÉNEK

Ezek azok a férfiak, akik testben élve vérükkel öntözték Isten Egyházának vetését: kiitták az Úr kelyhét, és Isten barátai lettek.

► OLVASMÁNY – ApCsel 12, 1–11

Heródes Agrippa Kr. u. 41–44. között volt Judea és Szamaria királya. Azzal akart népszerűséget szerezni magának, hogy üldözni kezdte az Egyházat. Az üldözés azonban nem semmisíthette meg az Egyházat, mert sziklára épült.

Példás volt a hívek összefogása az imádságban. Ezt az imát jutalmazta meg Isten azzal, hogy Pétert megmentette Heródes kezéből. Istennek még céljai voltak vele. Várta őt Róma és várta a vértanúság, de erre Péter lelkének meg kellett érlelődnie.

► SZENTLECKE – 2 Tim 4, 6–8. 17–18

Szent Pál egészen Jézusért élt. Prédikált, utazott, leveleket írt, dolgozott, szenvedett. Meghalni is kész volt Jézusért. Tudta, hogy ez győzelmi koszorút jelent számára.

► ALLELUJA – Mt 16, 18

Te Péter vagy, és e sziklára építem Egyházam, * s a pokol kapui nem vesznek erőt rajta.

► EVANGÉLIUM – Mt 16, 13–19

Péter kiválasztása előtt Krisztus megkérdezte, hogy mi az emberek véleménye róla. De nem is ez volt a kérdés lényege, hogy az emberek mit mondanak, hanem mit mondanak az apostolok, akik vele voltak, hallgatták őt, látták csodatetteit. „Te vagy a Krisztus, (vagyis Messiás), az élő Isten Fia.” Jézus erre a hitre építette Egyházát, s tett ígéretet, hogy a pokol kapui sem vesznek erőt rajta.

► AZ EUCHARISZTIÁHOZ Az Egyház legdrágább kincse a szentmise, amely Péter és utódai köré egy nagy családba gyűjti a híveket. Erős szikla, biztos pont és szeretetünk táplálója.

► ÁLDOZÁSI ÉNEK – Mt 16, 16. 18

Péter így szólt Jézushoz: Te vagy a Messiás, az élő Isten Fia. Jézus így válaszolt: Te Péter vagy, azaz Kőszikla, és én erre a sziklára építem Egyházamat.

► EGY GONDOLAT

A két főapostol vértanúsága bizonyíték arra, hogy hivatásukat komolyan vették. Nemcsak szóval hirdették Krisztust, hanem vérük hullásával is.

► ELMÉLKEDÉS

Nem menekülhetünk a magunk kénye-kedve szerint a mi korunkból egy másikba. Nem mellőzhetjük problémáit, nem húzódhatunk a mai feladatoktól, nem odázhatjuk el a mai küzdelmeket. Ha az Egyházban élünk, akkor a mai Egyház gondjaiból ki kell vennünk a részünket. Értelmünket alá kell vetnünk annak a tanításnak, amelyet az Egyház tár elénk, a mostani fejlettségi fokon.

Henri de Lubac

► XIV. Leó pápa a politikusoknak:

A jó politika a békét szolgálja mind helyi, mind nemzetközi szinten

XIV. Leó pápa június 21-én, szombaton 68 ország közéleti szereplőit fogadta, akik a politikusok jubileumi zárandoklata, valamint az Interparlamentáris Unió (Inter-Parliamentary Union, IPU) konferenciája alkalmából érkeztek Rómába. [...]

Leó pápa rámutatott: a politikai tevékenységet XI. Piusz pápa joggal nevezte a szeretet legmagasabb formájának. A társadalom és a közjó szolgálata ugyanis a keresztény szeretet cselekedeteként tűnik fel előttünk, ami sosem elméleti, hanem mindig arról tanúskodik, hogy Isten cselekszik az ember érdekében.

Leó pápa három fő feladatot bízott a politikusokra: a közjó szolgálatát, a vallásszabadság biztosítását és a mesterséges intelligencia adta kihívások kezelését.

Morus Szent Tamás a védőszentjük

Szent II. János Pál a 2000-es szentév alkalmával a politikusok elé védőszentjük, Morus Szent Tamás példáját állította. Ő ugyanis éppen hitéből fakadóan maradt hűséges állampolgári felelősségéhez, szolgálta tökéletesen az államot. A politikát pedig nem foglalkozásnak tekintette, hanem küldetésnek arra, hogy növekedjen az igazság és a jó keresésében.

A szabadság vértanúja és a lelkiismeret bajnoka ihlesse a politikusok lépteit – fohászkodott végül XIV. Leó pápa. *Forrás: Vatikáni Rádió*

ADOMÁNYAikat köszönettel fogadjuk

az Üllői Katolikus Egyházközség számlájára.

Számlaszámunk: OTP 11784009-22238928

**IRODAI IDŐ: hétfő, 17:00–18:00 a plébánia hivatal
irodájában**

SZENTMISÉK RENDJE:

Hétfőn 18:00, Szerda reggel 07:30

Szombat este vigília 17:30 – Vasárnap reggel 09:30

KEDVES TESTVÉREIM, JÓ JÉZUSSAL LENNI!

A Szentatya június 22-én, vasárnap este a Lateráni Szent János-bazilika előtti téren mutatott be szentmisét Krisztus Testének és Vérének főünnepé, Úrnapja alkalmából. A szentmise végén a hívők körmenetben vonultak a Santa Maria Maggiore-bazilikához, ahol a pápa ünnepélyes szentségi áldást adott.

XIV. LEÓ PÁPA ÚRNAPI HOMÍLIÁJA:

Kedves testvéreim, jó Jézussal lenni! Erről tanúskodik az imént hallott evangélium, mely elbeszéli, hogy a tömeg hosszú órákon át vele maradt, ő pedig Isten országáról beszélt nekik, és gyógyította a betegeket (vö. Lk 9,11). Jézusnak a szenvedőkkel való együttérzése Isten szerető közelségét nyilvánítja meg, aki azért jön a világba, hogy megszabadítson bennünket. Amikor Isten uralkodik, az ember minden rossztól megszabadul. A megpróbáltatás órája azonban azok számára is eljön, akik befogadják Jézustól az örömhírt.

Azon a lakatlan helyen, ahol a tömeg hallgatta a Mestert, bealkonyodik, és nincs mit enni (vö. Lk 9,12). Az emberek éhsége és a napnyugta annak a végnek a jelei, amely a világra, az összes teremtményre vár: a nap véget ér, ahogy az ember élete is. És a nélkülözésnek és a sötétségnek ez az ideje az, amikor Jézus közöttünk marad.

Épp amikor a nap lenyugszik, és az éhség növekszik, amikor az apostolok maguk is azt kérik, hogy bocsássa el az embereket, Krisztus meglep bennünket irgalmasságával. Megezik a szíve az éhező embereken, s arra kéri tanítványait, hogy gondoskodjanak róluk: az éhség nem olyan szükséglet, amelynek semmi köze sincs Isten országának hirdetéséhez és az üdvösségről szóló tanúságtételhez. Ellenkezőleg, ez az éhség az Istennel való kapcsolatunkról szól. Őt kenyér és két hal azonban egyáltalán nem tűnik elegendőnek jóllakítani az embereket: a tanítványok látszólag észszerű számításai inkább kishitűségükről árulkodnak. Valójában ugyanis Jézussal mindenünk megvan, amire szükségünk van ahhoz, hogy erőt és értelmet adjunk életünknek.

Az éhség jelzésére ugyanis ő az osztozás jelével válaszol: felemeli a szemét, elmondja az áldást, megtöri a kenyeret, és anni ad a jelenlévőknek (vö. Lk 9,16). Az Úr mozdulatai nem egy bonyolult mágikus szertartást vezetnek be, hanem egyszerűen az Atya iránti háláról tanúskodnak, Krisztus gyermeki imádságáról és a Szentlélek által fenntartott testvéri közösségről. Hogy megszorítsa, Jézus megtöri a rendelkezésre álló kenyeret és halakat: és éppen így mindenkinek jut belőlük, sőt, bővelkednek is. Miután ettek – és jóllaktak –, tizenkét kosárral vittek el belőle (vö. Lk 9,17).

Ez az a logika, amely megmenti az éhező embereket: Jézus Isten stílusa szerint cselekszik, és arra tanítja őket, hogy ugyanígy cselekedjenek.

Ma az evangéliumban említett tömegek helyén egész népek állnak, melyeket sokkal jobban megaláz mások kapzsisága, mint saját éhségük. A sokak nyomorúságával szemben a kevesek felhalmozása a közömbös gög jele, mely fájdalmat okoz és

igazságtalanságot szül. Az aranyélet helyett, hogy megosztaná, elpazarolja a föld és az ember munkájának gyümölcsét. Különösen ebben a jubileumi évben az Úr példája cselekvésünk és szolgálatunk sürgető kritériuma marad: a kenyér megosztása – hogy megszorítsuk a reményt – Isten országának eljövételét hirdeti.

Azzal, hogy megmenti a tömeget az éhezéstől, Jézus azt hirdeti meg, hogy mindenkit meg fog menteni a haláltól. Ez a hit misztériuma, melyet az Eucharisztia szentségében ünneplünk. Ahogyan az éhség a mi radikális életszükségletünknek a jele, úgy a kenyértörés a megszabadító isteni ajándéknak a jele.

Szeretteim, Krisztus Isten válasza az ember éhségére, mert az ő teste az örök élet kenyere: vegyétek, és egyetek ebből mindnyájan! Jézus meghívása átfogja mindennapi tapasztalatunkat: ahhoz, hogy éljünk, étellel kell táplálkoznunk, növényekből és állatokból véve azt. Mégis, ha valami halottat eszünk, az arra emlékeztet, hogy mi is, bármennyit eszünk is, meg fogunk halni. Amikor viszont Jézussal, az élő és igaz kenyérrel táplálkozunk, őáltala élünk. Azzal, hogy egész önmagát felajánlja, a feltámadt Megfeszített átadja magát nekünk, akik így felfedezzük, hogy arra vagyunk teremtve, hogy Istennel táplálkozzunk. Éhező természetünk a szűkölködés jegyeit viseli magán, amelyet az Eucharisztia kegyelme csillapít.

Ahogy Szent Ágoston írja, Krisztus valóban „panis qui reficit, et non deficit; panis qui sumi potest, consumi non potest” (130. beszéd, 2): kenyér, mely táplál, de nem fogy el; kenyér, melyből lehet fogyasztani, de nem lehet úgy elfogyasztani, hogy el is fogyjon. Az Eucharisztia ugyanis a Megváltó igazi, valóságos és lényegi jelenléte (vö. A Katolikus Egyház katekizmusa, 1413), aki a kenyeret önmagává változtatja, hogy bennünket öbelé változtasson át.

Az Úr élő és életadó eucharisztikus teste bennünket – vagyis az Egyházat – az Úr testévé tesz. Ezért a II. Vatikáni Zsinat Pál apostol szavaival (vö. 1Kor 10,17) azt tanítja, hogy „az eucharisztikus kenyér egyszerre jelzi és valósítja meg a hívők egységét, akik egy testet alkotnak Krisztusban. Minden ember erre a Krisztussal való egységre hivatott, aki a világ világossága, akitől eredünk, aki által élünk, s aki felé tartunk” (Lumen gentium dogmatikus konstitúció, 3). A körmenet, melyet hamarosan elkezdünk, ennek az útnak a jele. Együtt, pásztorok és nyáj, együtt táplálkozunk az oltáriszentségből, imádjuk és hordozzuk az utcákon. Ily módon az emberek tekintete elé, az emberek lelkiismeretéhez és szívéhez visszük. A hívők szívéhez, hogy még szilárdabban higgyenek; a nem hívők szívéhez, hogy rákérdezzenek a lelkünkben hordozott éhségre és az éhségünket megszüntetni képes kenyérre.

Az Istentől kapott ételtől felfrissülve vigyük el Jézust mindenki szívéhez, mert Jézus mindenkit bevon az üdvözítés művébe, mindenkit meghíva, hogy részt vegyen vacsoráján. Boldogok a meghívottak, akik tanúi lesznek e szeretetnek!